

1. Старица.

Пенчо Славейковъ.

Прѣгърбена се връща отъ пазарь
Старица — праздна е на грѣбъ торбата
Нанизала кравай на ржката:
За внучета отъ градъ заржчанъ дарь.

Прѣгърбена върви полека тя,
и съ тънката тояжка се подпира. . .
и сякашъ ли ги вижда и се взира,
наsrѣща ѝ отъ кжшнитѣ врата

Какъ тѣ се хукватъ дългъ върволякъ:
Иванчо, Стою, Ленка, Смилъ и Слави. . .
„И—и! Трѣбваше игла . . . а тя забрави.
И спре. „И-и, пусто! . . . Е, до петъкъ пакъ!“

2. Старото куче.

Старо куче срѣдъ двора лежи;
снощи е легнало, днеска не става,
даже очи не отваря, мижи,
кракъ, ни ухо, ни опашка не шава.

Вчера лежеше то, дѣто и днесъ,
и не изяденъ е до него хлѣба —
старото куче, храна му не трѣбва:
старото куче почина нощесъ.